

Landskap: SMÅLAND Upptecknat av: C.W. r Cydonn.
 Härad: Adress: Lund
 Socken: Berättat av:
 Uppteckningsår: Född år i

Uppteckningen rör

Potte torpa here.

1.

" träffar skogsfrun.

4.

Skogsfrun ö hennes sön

6.

Sockenskräddaren Hosse.

9.

Om Guttorpa here.

10.

Tuitebo höre.

10.

Dollebo here.

11.

Axel i Draget

13.

Hans Harshvinnans Son

18.

Tuve

Detta är min hustru.

U. Sydström

Märta

Från min skolopisktid minnar jag mig att bestämma föreval i katjö, den van att minstone på den tiden tämligen tillräcklig för administrationen och förför skolopiskan brukade skolstämman dessutom vara ett hinder för museibesök. Nå så någon gång kom dit, fick vi ge enkning och tiden på malen tämligen planlös, och någon synnerlig bekräftning av knappast därav. En gång hade jag emellertid turen att följa med några släktlingar som kommit på tillfälligt besök i staden. De hade på något sätt ställt om att museet ble tillräckligt på extra tid, och en försin skamtades av ge högst kanslans släktlinne föremål. Lå historien berättades och saker som man ejdes ej skulle någon uppmärksamhet kom på det sätet att intränga och fastna sig i ens minne.

Bland annat som jag annu minnar mig, var att förr som läsaren tog upp ur en munter. "Kan du gissa vad det här är?" frågade han mig. Jag svorade längst att det var vätiten häntko. "Nej, det är en klockkalla som han tillhör Puttebo kyrka." Detta berättades det om denne "hären" kyrkogården som gjorde det minns jag inte mer, men innan dess var detta först och sist.

A. Puttebo kyrka. "Puttebo kyrka var en oväldigt stor och starka kyrka", men snäll och bekväm. Som projektsvisade han in - varskilda pror på stupika och man visste inte vad han

till för en en gång kom skulle kora hem timmen. Han ga

197

i ordning ett väldigt lös och när han skulle kör hem orkade stanna inte dra det från stället. Da slog han, hastigt till den ena ören med handen så att ryggen knäcktes och drog. Farren blev prisvisat och leden och förbrändde honom, men han sprände fram, lade den döda ören på lasset och drog sam hem åtstramman.

Han var förtå betydligt större än vanliga män. En gång när han var på en marknad roade sig en massa kar med att klättra upp på honom. Men så en hel hop hängde honom och han tyckte det blev för besvärligt, bara ruskade på sig och då föll de allihop. Det blev emellertid folkshor och brak och förs att fri sig tog han fatt i en vagn och så de den runtomkring sig så att ingen kunde komma honom in.

En gång begav han sig ner till Karlshamn för att köpa tunna salt. Handelsmannen frågade var han hade sin men han svorade att han skulle bär hem det. "Ja, kan du säga skräp på sallet till skänks," sa handlaren och lade sakerhets skräp ett par Tjögundrakrister, sänken. Postet tog han kostade säcken på ryggen som ingenting och gick sig i ur Postkällaren skulle folja efter och se om han varitigen sakten hela vägen. Han kände" hade gått ett bra stycke kommit till ett ställe i skogen där det växte lingon, grick ihop vägen och brygde plötska bär och åta men fortfarade med säcken på ryggen. De tyckte postkällaren inte sedlant att folja efter längre.

Han bekräftig och godmodig Puttebys here an van emellertid bondona till slut så rädda för hans ofantlig

177

styrken att de bestört göra av med honom. De lurade ¹
da att gå ner i en brunn för att renna upp den, och när
vad var mere, valte de ner stora stenen på honom. Först
tade han tillbaka stenen, men till slut kastade de
en så storsten att den träffade honom, "hundret".
han dog. "

mot arbetet

Minne sagan om trodde på den han framställde
torsens ramning och det spöde fräntas' jag med. Men g
shar man berättelsen, "den detaljen, så att ej utan
man drar sina mistankar om att det inte hänger ih
samman med allt som berättas om honom, och detta in
uteslutande på grund av det overmänskliga; de on
lade knapt pröva. Det är nämligen svårt mycket i
ligt att en person, som genom någon särskild egen
kommit att synelägga folkfantasiern, bli antagare a
hel del historier, som ungefärigen berättats om hestar os
personer med liknande egenskaper. Salunder berättar
Bellman en ~~och~~ mångs lustiga upptag som han aldr
haft att göra med, men som fört berättats om av
personer, och på sina häls har Tegner böjat över ~~de~~
; detta häneende. På samma sätt ligger det man
till hands att en man, som blivit känd för en open
kroknätspröve, ~~och~~ tar i ansvar en del äldre historien om
pros, vilka berättat sanningen om personen, som varke
levat men villeas namn glömts bort, eller om folken
uppsökta de hyllda ^{med} ~~med~~ porttappar.

Lund

1917

han
som ~~en~~ egentligan ~~var~~
herr, ~~synes~~ kunde ej skräck, om man blott ser m
den framställning som ~~är~~ "min pro häne hörde,
förfäende historien som ~~är~~ hämtat ur ~~detta~~ (tryckta or
kunskapsrika källor visar det sa' mycket tydl
jag hör'ar med de mest fantastiska berättelserna".
mågot annat" → ~~B. Om Pottels~~

B. Om Pottels Herr! Sven i Pottels, som var en löse drifte
och racker hand, hade en gång råkat dröja för länge i sko
på hemvägen inöte han att räckest fruntimmer, som in
var någon annan än skogfrun, och hon sökte på allt sät
förvara honom. Först arrivade hon henne, men sen kom hela
med att han ville skulle komma från stallet och han ej gjorde h
till viljes, måste han ge med sig. Hon befästte honom di
ett knapp i sin yxa; längst, där den skulle sitta.
solen som kom skulle få med henne kunde ta där den.
Hon gick sin vilja fram, gav hon till et skräck sa' det
lade i skogen och förvann.

Tiden grick och Sven ande inöte att det skulle bli
mågot av äventyret, men så en lit eller tio i därf
kom den en pojke med en yxa på armen till Sven, som
på logen och trotskade. Pojken höllsade och prägade: "Sa
byälpa er a törra, falle?" och lämnade yxan, som s
niktigt kändes vid. Sven blev platt men sa: "Du kan d
ja, bara du fått gjort en liten prägel", och så givande

¹ Smålands landsmåls föreningens i Uppsala handskrifter sam
Band II s 109 - 112. Uppteckningar om en framförstod på Lund
intervjuer hin mågot berättat.
~~Detta är en del av en bok.~~

177

en liten "projektil" så stor så den kunde passa för en sända
 myborjare. Men den tyckte pojken var för liten och giv
 sig själv en bättre "må" ema gapsting te hanval a en s
 större te slojje". Sa bad han far sin far på rummet om
 hava mer och börgade trotsa sa logen blev hela på en
 stund. "Nu förlöve vi kasta", sa faren och begep intet i
 han skulle reda sig med sa mycket på en gäng. "Van
 it, sa far hjälpa te" (en projektil), kryp opp på rumme
 knappte ner byxorna och ställde till en sådan blås
 alla agnar flög ut genom dörren och såden låg kvar
 ren och strid sa det var en lust att det.

Denne projektilen växte sa upp och kallades allm
 Pottels here och gjorde sig hänsyn vid omkring. (H
 berättas historien om saltzacken och de 2 törnandri
 na. Stadens namn nämnes ej)

En gang var han med; krig men ville inte ha nå
 börra utan bad bana att få åla sig märt fört. De
 en stor kittel med valling till honom och han at. Ha
 pojken sköt på honom, bekym det honom ingenting
 utan han plötskade bung opp knolerna och sa: "Kan
 inte känna; vallinga, era inslungs!" Men nu ha
 mat hake åtit, band han en stor hattning vid en
 stung och sprang sa till pojken och prickade på en
 sabelade ner trusentals. "Sa" sa I ha för I kasta
 i mi välling! sa han och sprade plattan run på h
 grann.

// Originaluppskriften har han en mycket
 drastisk skildring.

177

"nägot urtänk"

Den här meddelande berättelsen är från Habo som i Västergötland utgjör $\frac{1}{2}$ mil norr om Jönköping.

Jämde berättas från Månsarp socken; mora s. land utgjör $2\frac{1}{2}$ mil söder om Habo.

C. Om skogsförn och hennes son.¹⁾ Det var en ^{svartvar} pojke

och hög kolares. Ors nā det led mot midday, så kom kustm med mat till honom, och han ät, och sen så la de s glida, och han blev med en pojk efter det. Men det var hans gramma ände, för det var skogsförn, fast han synt sig sädan. Och nā hon skulle gå, så sa hon, att ville ha hans yxa. "Vad skall du med den till?" sa hon. Han valde inte någon annan än denne häx, och den lekte förs. "Men hon gav sig inte, så han fick lov att ge henne svin han hade i ett omvänt hylle. Och efter en stund, n hon var gång, så kom den riktiga gramma med ut till honom. "Vad nu," sa hon, "är du allts kör igen." — "Nej, d har valt mitte varit han," sa hon. Och då löpade han friderna, hon det var just.

Och en annan gång i mör skogsförn kom pojken somma si bad hon, att han skulle se den stampet på ytan. Och, shew dit sitt namn på skogfötter.

Han var smed med, den bonden, och nā han blev god så rätte han inte gå ut på skogen, utan van heimma; smed. Så en dag kom det en pojke till honom, för han skulle ta en yxa. Och när han fick se henne, tyckte han: "Kan, är en inte detta min yxa? En yxa, en pojken, han inga vite han är

1) Svenska Lantmälaren B.2. 1908:B. Kungspenn, Folklivspenn f. Tredje och fyra häxan, s 8-11. Sagam är här ordagrant cit

Om den proppen brukade de kalla pottorps here. Och det
en redig en. De skulle fälla träd, och de andre de fick lov att ha
iän det i smidit, föri att nå med det, men han tog hela trädet
atclan, och en tog han ett till, och en av propparna satte sig upp
och när han kom på gården, sa' kastade han av sig horden, sa' i
andre han trillade ner och sloj av sig helen. "Just" sij hade
brons föri, det visste jeg inte", sa' han. Och si skulle de taik
tak en gång, och de viste inte, hur de skulle bura sig till
tröskta han, "ni skall giv allt nu upp det". Och han tog
i jämnen hela hantlans och atclan och han upp det, och
gjorde han det fairigt prisat par trummar.

Men han var inte god att räkna ut föri. De var ot
ett tag och de skulle ge sig till att slå honom. Men da
han bara: "Var sa' god och häng dig fast". Och das å
de hängandes hela raden vid hornen. Och sen frik
springa, sa' de kunde slita upp sig. För han tog sig in
steges, sa' han var nöra att öda dem.

Och han var på skogen en dag och häng sig en vi
stor björk och bar hem; men när han skulle lämna av sig
sa' kastade han storanden; backen, sa' toppen han vitt
till, sa' pojken han föri, så långt, sa' han kom in
igen på giv an. Och då hade han varit och kundit ih
spjutarmarna. Se de hade vid varit egn vanliga
mor fört, men han plökande vad ihop dem, sa' de sin
'en enda klunga.

Så det var obegrifligt vad han var stark, fast

177

van sa liten. Han van da sa liten och spänky, och han hade
skor större än en kultunne. Och de andre pojkkarn
sa arga på honom förtas, för de räcke aldrig med ke
ät honom. Men sa hude de kommit ihop fyra hand
för att slå honom, men då han fridde se dem, så tog h
och lyftte bryppningen i handen, och då blev de räcke
förtas, så de sprang sin väg. Och att förlöd h
den heren! En synghet som de kände till honom med
var härlan, det är att han ons.

(näst sista)

Följande historia är att doma av de där
talade orterna från en trakt av Småland i n
heten av Katte. Shunn mannet på den sted,
saltes hämtades ej närmare än det tydligt
känts" åsyftas och benämningen har vänt
veten om att herren var från söder. Småla
Lustigt är att han skulle ej blott pottebbo
utan även "potte", vilket salunda uppfattas so
hans namn.

(näst sista)

D. Om Potteböhre! Potteböhre skal ha var
en jättasläkt, "för hanha mor rände vinken
lekestover i va stötelte på pingka" och en ging
hon ha rikat ut p' en jätte fast hon skyldde
amman, som hon gifta sig med henne. Efterom
inte kunde svängja sig p' det mistänktes emelle

¹ Utklippning ur P. Oese, "Smålandska Landsmålsför
Uppsala boktryckning-Samlingens III s 93-100. H
ingen som är gjord på landsmål återges här, ic
händes.

at det inte stod rätt till med Pottes vord och han gick för sista mycket ut i sin ungdom. Han var då den trög men blev ofantligt stark.

I socknem fanns en strandkvarn som hette Lasse, en krokig finger. Han brukade dra fingerkvarn men och sätta vad om stranden. Han var alltid och ofte folk inte viste att fingeren var krokigt viken, ske fört van han lite blyg och ville inte. "Seva de va" sa Lasse och Potte tog i och slappste inte t de drog alltid vad de örhade. "Vill du ge med dig?" sa Lasse. "Ja" sa Potte och tog pattekvarn. "Slapp brygade skrida." "Vill du räta?" sa Potte. "Slapp strandkvarnen, men den som hört pat var Pottens katt rätt som det var drog han av fingeret på".
~~Pottekvarnen~~ kunde som ingenting göra kost tunna sig på nödden, men utan kunde han i bra handskas med på de talte inte hans ster manan. ^{Han berättar} historien om saltunnan ungefär som: A, dock med den skittraden att den tyckte ~~fridag till häring~~, ~~fridag till härlägg~~
~~att~~ ~~Bokhällaren~~ ~~bad~~ ^{na} namne västborn, som skre fara hem att följa Pottekvarnen och se att han bor i ande till Huselby; Skatelöfs socken. De tyckte han förlängsamt och bad honom mattra på, men han tåvade det var så brast och brygade ~~florka~~ lönjan han brist hem sätten, fann han trefundsvikten och skickade den tillbaka till bokhällaren medning att han vint av min tag räkhet lågga medt armen det illa loses, saltssäcken.

E. Om Gultorpa häro! Ungefär som: A berättade
timmerlåset, ~~om att han~~, om han blev anförd
av en vagn omkring sig, så att de anfallande föll och bro-
arman och hon av sig, om salttunnan; samt berättar
hur han blev anförd på en lekstuga och därvid sköt
bäck framför sig, så de miste hoppa ut genom port
för att ej klämmas ihjäl.

Hannet på staden "där han hämtade salttunnor
omrannas", i minstone ej, det uttryggs
stätt mig till buds, men da det är med bleking
han han nu görta på marknadsdagarna
synes det mig sannolikt att Karlshamn

Från ~~bla~~ ^{asystas}

X b. G Tultebö häro) I Simtshamnstrakten
stor och stark man ~~var~~ ^{var} kallades Tulteböni
~~ungefärlig kallades~~ ^{med milt} ~~ungefärlig~~ ^{var} en skogsmän. Hans
skulle gå till sin man ~~hem~~ ^{var} ute i skogen p
arbete, men trappade, "ställer på en skogsmän
som hade patatit sig hemmes mans utsseende
Med honom fick hon Tultebö häro, son var
skedig och nägot enfallig. Han märkte
inte hur stark han var, förrän en gång ^h
en som ~~varit~~ ^{varit} skogen efter timmen. Han ^{läste} ~~da~~ sa
på åkdröret så att han kände ihjäl den enda och
men han lade denbara upp på lastet och

1) Språkprova från T. av Fransson ur Ö. Smålands och Ö.
Västernorrlands prästersamling. Samlingsbok

TL 8105.

2) Berättelsen har meddelats mig av Åke Larsson i sitt hem på Söder-
öre 1870 hört den berättas ~~på~~, i sitt hem på Söder-
öre sitt far. Historien om detta han hört av annan är

F. Pottelb's here.") var delen av lönsvärda och öke

sorken skall den från sin styrke bekanta Pottelb's here ha haft. Saltnämn han hämtade han, "Kustångla

kom hem till Kärlov. Där kall man fram på att plocka potatis på ett ställe intill vägen. En kista stod full plöckad. "Vad här pågår, om är här den?" sa heren. "Den här var där är, den," svärade borden. Heren tog kistan på ryggen och bar den åtta hem.

En gans föd en bondie, "markaten av sjön

länneleu på ost lura timmertorkan. Et gav mi dig storken orände han inte mes. Detta minne kom Pottelboda here föände. "Varför tar du in i oss ~~storken~~^{den}, lärer?" frågade han. "Det vanta mig val med, tills torparena kommer och hälycer till," menade borden. "Vad ger du mig, om jag lyfter upp dem åt dig?" - "Du! - Du får både detta båda ~~storken~~ och de som är kvar i högen" - "Tack så mycket," sa heren, "Då han är dem åtta hem." Och så tog han en av de stora storkarna, och kostad upp för ^{den} nekeln och gick utan vidare derifrån. De böjade borden att hämma sig: "Tja, mina storken," sa han van torparena kom. "En hand stod vid mitt och och en tygpane vid sin präse" menade heren. Det borden var ade inte annat än låta kom ga storkarna.

1) Meddelaste av Petersson: "Broby (Kristianstads län) som harit den första av en under Götans svinckare, "Pottelb's here", och borden M. L. den senare av före skogsmakten And. Andersson, i mittör (28 år gammal)."

spåde hem det.

Det var i Simris komm han häntade den ryktade saltvunnen och nu kan ju man se ha' Wundarna, bor han dem tillbaka och sade a sådana klumpar ville han inte ha', sätter, u de fick lov att ge honom salt för dem.

En gång var det nätter som slöt man med en bokhållare att Tultekare ska kunna dricka ur en kanna öf utan att ha' anden under tiden. Has bokhållaren frågat hur stor keren var, blev han svarat att lora väsent och läder ^{stifta} myra tillan, sätter, här drack ur alltidop utan att hänta and. Da prägade bokhållaren om han inte kände nätet, sätter. "Ja det kändes som om det hite humleknopp idet" sa Tultekare.

nätort

De hittills berättade historiene är ben ringen på hälten nättsänen det samma, så om än både äventyren och ortnamnen nu varierar man dock kan man säker se att en och samme person sätteras. Att Patorp ~~är~~ ^{är} känd som ort är kan vara så allmänt bekant, att ej en undervisning om det har därfor ersattts på sin håll med Potebo (kallas en ort i södra Småland), Puttebo (präkortning ^{puttels} av sit pira), eller Guttorp (ort i Kalmar län). Liket med kända namn har nu naturligt underlättat sådana små förändringar. Annat är förfölle med fäljande berättelser, som ej känner till e

Frästort. Sådant ~~tillnamn~~ benämning på hy älter, men där
noggrant anger hans hemort.

i häxan H. Steel i Dräget.

LUDV. ULLV. LITS
FOLKMINNESAMH.

197

I Dräget, Hälmseryds socken, bodde en bonde vid
Lars. En dag då bonden var främvarande, kom en person
hustrum, som var ute å skogen och ville förleda henne till
kärlekshandel med sig. Hon biföll hans begärnan, sedan
förfit förföllet honom hans vartiga begärjan att
kunna vänta till lagtugne tid. Nu denne belände
blev hustrun havande och efter den tiden, som niet
lager föreskrivit kvinnan, födde hon en son, som
lades Steel, sön i den man hon upprättet blev den s
kaste bland männskor. Ellerint troddes att,
fader var en jätte, i synnerhet som bonden La
alldeles förnämsde sig att ha va varit närvan
vid det tillfälle som hustrun blev havande.
Den lilla Steel utbildades hastigt till den ova
gaste människa. Redan vid åtta års ålder, då
fader, bonden Lars, förlade från skogen hemför
timber, hände sig att oturna ej orkade dräget
större honden ifrån dem och ut lasset ståte
inlet anmäle den lilla Steel ovantliga stryka. Ut
att uppmärksamma gossens förhållande porto
kom sin vän hem. Gossen fäster tag i toslen i
dräget lasset hem till gården, där hans mo
och andra därvarande personer med förtära
sago gossens fätestyrka.

Ytter en förmiddag smilade minne tillhörig handskriften
ling "Suntotter och sånger från Hälmseryd (forsl.)" Uppteckna
an ytterligare delar av personer och saker intressanter, byt han den
intervjuer med bekräfte och nominera stanningen men förtärt den

177

Da' grossen upphunnit manlig alder, dog han
Lars, da' han blev enda stort för sin moder. Han
byggde da' ny ladugård och hembur stora ekbygård
som nu vid ladugården ombyggdes ligga till fot
Man förestes attdeles, förmundan, da' man föres
sig att dessa stora storkar blivit burna på männen
aklur. ~~Detta~~

En tid döpte den modren utan salo. Hon
de' sin son att han ifrån Karlshamn skulle hemma
tidigt, som han lärde. Hon hakaðe da' brod av en
möj til matsäck och han begav sig a väg till fot
Karlshamn. Kommen till skilnadens inellan förra
och Kronobergs län eller vid pass $\frac{1}{2}$ mil, förtände et
uppat hon hela försädet av den medränta maten.
vidare förtäring flick hon tillryggatogga hela va
till Karlshamn. Intekommen till staden gav hon
handelsbod och begärar att få köpna en tunna sal
han och flick. Bokbetsänten frågan honom om han
hade någon kast. "Nej," svarade den starka Mel. "S
du har det?" sade bokhallaren; varpi han svarade
men tillate: "Blott jag fan att mig matt." Handelsboden
rättades genast för handelspatron på stället, so
rust lät annat i mältid för honom av stuvat
samt bröd. Han gjorde en stark mältid, betalte
tet och begav sig på hemvägen, bärande salter
ryppen. Bokhallaren, som omöjligt kunde föresta
sig att någon människa funnes, som förmädde

en sådan tryngd, försöde efter ett stycke på vägen för
se om han förmådde att bana sitt väggen. Den stora
steel kom då till en ek, som stod utmed vägen, och fö-
därfi traxt se en gren, som han tyckte passa till en
ärjekrok. Dåmed puttar han regelmässigt med e-
händer i grenen och nedrycker den under ytteras
"du passar bra till en ärjekrok"; vapna han ha-
grenen överjan saukken. Bokhållaren, som sagt
allt var sanning, lammade den starka steel i
yttrande: "Kun ger dig T-J." — Steel porträt-
sir väg hemut utan den ringaste föda. Inskes
til Grevvagns skyg, pollockade han lingon, var
han hade sækken på ryggen. Hemkommen till
moder, åt han upp bröd efter en skapppan möjt
kött av en staghal* bagge. Hans moder, som sag
glupskhet, grät en flod av tårar.

Han dog i medelåldren/lammade två soner
efter sig, men det förmådes intet något om h-
husbon. [Den ena av hans söner blev i ett slags
ihärlaggen.] End. ett, dragen förvarat köpet ur
innehavdes gärden, medis at 13^{1/2} eller 14 årh
av en Larsson. Släkten som nu innehavar dragen
härstammar från den starka steel. Ingen af
släkten har varit så stark som den gamla fariden.

Lilla J.

Steel var en gung, Lingsberg fört att hy-
sem med att köpa timmer. Men att säga vad
*) Antagligen skrifvit förlagts.

ville göra gär han till skogen och han tänkt över
kärr (det var myligen knyget). När han slutat gå
fram till gården för att åta. Kustann där hade
kokat gröt av en halm strömma mig upp i grötet gr
och lagt i den smör ihållan grötten. Steel åt ovany
och hittade intet på smöret. Han föranväntades,
men såde ingenting, utan gär åter sit där han ha
varit förrut och han intet ville åta mer. Han sa
det. Sedan gär han återigen fram till gården. Han
frågade nu om han intet ville åta mer. Han sa
ja och sattes sig till bordet och hittade nu smöret.
Han åt upp all grötten, gick sedan och bar tim
åter över kärrnet.

Kid ett kalsas i sisthement blev hon, sa'
han var, ihärligen av en bonde, "Kys vid m
Pehr. Härmed tillgåck på följande sätt. Då gäst
voro mätta och glada, gingo de ut, ängeln fö
förlusta sig, det gröna. Steel bad då Pehr,
att hon skulle "locka" honom, huvudet. Hon lov
och Steel lade sitt huvud, hennes huvud, Pehr,
sa' detta, blev genast ons. Svartsjukans dem
overväldigade honom. Han bestört att hämna
Hon fättar tag, ett stycke av en vedröt, som h
delavris låg där, nusar fram där hans kusten
och Steel var och slår honom, huvudet, så att
dö. Alla justerna nuda till stället vid Pehr
kustens skrik: "Nu slog han ihåd honom!" Pehr

var även en oförvägen och ovantligt stark man att ingen av de mavarande töre sätta magot honom för hans organring. Töre kastade gråt i jämna intervall, men då flickan gick framför honom för att han skulle tyvärra honom så att han kunde, Ryd, som han gjort lagman såsom författnare, sätta honom för straff. Som töre kastade inträddes till man, "Gudsake hon! Han står Petrus silvskärra!"

Hon har sagt ingen rättvisa att vänta", Petrus skriptus med vänliga obetydliga bokstäver.

Kiel lämnade 2 söner och 1 dotter efter vilka förföljde släkten intill vana dagar.

Si man närmare betraktar det här sammanträdet av berättelser om Pottelörpe hene så man ser symmetrinen enkeltigt på minst sätt, d. i överalla blott kommer an på att framha hänsynsfulla styrelser och vad som därmed manhänger. Men man måste också märka det häntet från olika håll. Under detta är styrelsepersonerna förföljda framförvis rimligigt det annat som måste anses vara mer di En stor del av detta diktslott har en gemensam sagan om Hans Hawkwinsson eller Lille Knirkens giftaflas är best, Sverige utan stor del av Europa. Som exempel på denne s

mitt antif skall lig han anföra en smälländsk form av den som
Hans Hovstkrinotan.¹⁾ Han föddes av en havydin

och hans fader var en smed. Han var blott några år nu
han var fullvuxen och då skulle han ut i världen och
prova sin lycka. Då sade hans morfar till honom att h
skulle gå till sin fader och be honom om lite hjälp, men han
bad mit om mer än att han skulle göra honom en spratske.
Han gjorde först en som en vanlig köpp utan juon fört
dén till Hans och brot, biter, för den var mycket förlit klein för hon
så gjorde smeden en som var så grov som en vanlig järnbit
den sade Hans tack för och givit att söka sig arbete. H
kon da till en gårds, där det var ¹³ drängar, men den skul
vara 24, och han åtig sig att arbeta för 12 mot att han
skulle ha mat för 12 och lön för 12. Det första de skul
göra var att trotska. Då tog Hans av taket på lu
och kastade ihop två kanaband och hängde trotska i ladan
Man skulle sig vid det förtre åm alla de andrea.

Dagen efter skulle de harpa. Då tog Hans och lud
sig vid den enda änden av lastan att blåsa bort agne
och det gick fort. Hasta dag skulle de körna åt ske
efter vad. Då steg de andra drängarna upp så tidigt
så de skulle bli fört. De förgorna gick och rakte
honom och sade att de andre långe sedan var körda
shögzen. Då sa Hans att han fick lov att ha sig åt i
hur. De andra drängarna hade tagit alla de likana

1) Efter en i min egen begrundlig upptekning från Hans
söner. Jag har trivnat att hilla mig till upptekningens
ordalag. Så manliga som möjligt, men ~~så snyggt~~ en del ur
resningsan han antas haats.

hästarna och där fanns inte mer än ett par kvar. Hans sallt idrop en grummad vagn och körde dit för
 där mötte han dem vid en grind. Då tog han och vä-
 nade i stor sten på vägen och de andra drängarna inte k-
 komma förbi. Men han tog och ryckte opp tänden med röster-
 na löste. Då lätet var fördigt kunde hästar
 inte dragna det ur fläcken. Då tog han det på rygg
 och klädde av hem. När han kom till grinden sa
 stod de andra där och kunde inte komma förbi.
 Då tog han bort stenen och gick för den hemma
 då hörde de att bli nära för honom och vi-
 blå av med honom. Härta dag skulle de röra
 en brunns och då tankte de att de skulle hitta
 honom. Hans skulle gå ner i brunnen och då tog
 de och brygde hästa sten på honom. Då tittrade
 upp och så att de skulle se ejter buren, så de
 res omväxter i ögonen på honom. De blev ~~två~~ två
 och undrade hur de skulle kunna bli av med hon-
 om låg där en kvarnsten och den välvde de ner,
 den kom rakt om halan på honom. Då gick han upp
 in till patron med kvarnstenen på halan för att
 klaga på dem, och nu han gick genom drängar
 rövde de ner av ~~kvarnstenen~~ kvarnstenen. De blev rent för
 skrämda och vistade inte hur de skulle bana sig.
 Men så var där en gubbe som kallas Svartbjörne
 hade ingen vänst och kommit där med livet. De
 ställdes de av honom att fika. Han fick mat och

prinsen med sig för en längre tid, tog sin knapp och mi
präkappa hem och sprattade av. När han kom dit och hör
präkappa kom han följd av sändjärvar och borgade över
honom. då tog han upp sin knapp och borgade där li
höger och väntet och slyg ^{av} präkappa och ben på den
sa de maste be honom låta bli. Det gjorde han nu
det förberedt att de skulle ställa hem sa' mycke pr
som fanns i byn. Den om morgonen var den sa'
mycke pris på gården, sa' de inte kom ut för pris
da maste de ge hemm en nyckig massa pris
för att han skulle ge.

Präst arbeta

Sagan varierar i olika trakter dels sa'
att overdrifterna stundom är ännu större, dels
sa' att en del andra äventyr infogas. I den k
meddelande uppmärksammades ~~sagor~~ i detaljerna knappens
besättning ~~sagor~~ i detaljerna tamlijen knappens
digga, men ofta är sagan tamlijen visnings. Indesmin
om sveden och hävningarna eller shotsskötet h
rättas salunda, regeln som berättelserna
Böck C om Puttelöporna here. ~~Hästan~~ T noskning
shotter han ibland hemma hos sin far ~~hästar~~
& B, men ofta är det först sen han tagit ga
som han tröskar allt sedan, logen och sensa
den på sitt egét sätt. Härstun alltid är han
en förskränkt storatane, som omöjligt kan
få tillräckligt mat hemma utan dängor må
ut och söka sig 'gäst' på ett ställe där
för arbete för 12 och pris mat för 12.

Trotska han om den far han till skogen. Sed
gen har han da ett äventyr som händelseris
inte är med; den form av sagor, som är mynt
meddelat. Han lågger sig att sova med
opptagna på byxan. Van hans arvsgåmmans
möstjärne före dit, ~~starkt~~ han se honom, med
med det samma knäppen han byxorna så att
sitter fast med poterna, den och så gör
han genom slagen så att de mäster bli upf
slitna mot träd och kristar. Ofta är den
hos en kung hem tan ^{tynt} och de hörde
alltid till att han skräckas ut i krig, när
han inte får åta sin maträtt ifred, ~~så~~ ^{och}
ihjäl prinden.

Betraktar man nu historierna om Pottetypen
herr prinner vi strax ~~att~~ ^{att han sätter sig upp} ~~höste~~ ^{att han sätter sig upp} ~~höste~~ ^{att han sätter sig upp}
samma innehåll som sagan om Hans harkornet
Blott namnet Pottelbo herr och historien om said
säcken har häntats från annat häll. Ungefär på
samma sätt är det med C, partin den har fast end
tillägg från annat häll. Så till ex. är berättelsta
on Hans övärmer, som hänger fast och släps
genom skogen uppbenbart häntas från Hans
hars harkornet, men då det talas om att han i
detta är ^{en} ~~en~~ kan en sagan om Tummelölen or
fathers spinnilastorlar ^{strax öfver} och detta blir
mycket sannolikare, som Pottetypens herr leder

som si hör, att hans skr skräckan inte var stor i en kulturs
 / S, G och H är införningen något avvikande
 istet att detta nämligen ej hör till den här
 men som är trots. Detta skulle kunna tänkas ett
 sammankoppling med den form som sagan om den sta-
 ke Hans har i flera andra europeiska länder: ha
 han sin styrka därför att han ^{till förs} är blyg, ~~och~~ att han
 rönt bort hans mor, så hon räklat visso i stop.
 Men det är mero sannolikt, att den i Skandinavie
 vanliga införningen har blott omvälvats och detta
 är en naturlig anledning. Då Pottetorpa here ikke är
 en ren sagospjöra utan en värklig person, vinken
 båda förfällessar var bekanta, kunde man nämna
 ej i hans hemtrakt tilldele honom en skogs-
 smäcka eller hovskvinna till mor, även om en såd
 möjlighet i och för sig behövde vara uteslutten
 då man allmänt trodde både att vadana nären
 fanns till och att de gamla väte beblanda i m
 mänster. Ville man i de trakter där man ~~på~~
 att säga personligheten var bekant med "herran
 genom någon slags övernaturlig bord" fö
 klara hans verksamhet kognitivt, men
 man alltså vända om sagans framställning
~~ostad~~ i så som berättelserna S, G och H här gjor
 honom trängde och i mer hans namn blott och bur
 betyda en ofantligt stark Karl, dess lättnade
 var det att utan vidare på honom överflygt

inrättes vid X beläg 23

Nägra likhet kan man nog finna mellan
 vad som berättas om herren och den stark
Ture jönsen i "Duvestubbe". Om denne senare
 berättas t. ex. om att han i ett slagsmål
 med en huf drängar från Wrams Gunnars
 flick syn på en stenbo i med sin längdsvagn, och
 tog den, stängen som om det hela varit ett
 kallträd och klapprade på vagnstungarna så
 att de madeffly, en episod, som minnades
 om herrens marknadsdagstur. Herrens bröder
 med barna Wangel & Jönfröli med Ture
 förlions brottring med Kasen kam. Den i k
 berättade historien om Timmeestorkerna ge
 minnen nägot om en vägen om hvil Ture förm
 ensam lyftt upp en kvarnaceel, som fallit ur ~~ett~~
 vägn men i et rike och som flera man ryck
 kades ur båa ut på takken. Möjligheten att
 den ene fått lura av den andre kan ej ifo
 näkas, men ~~hökstenen~~ är sa detaljerad a
~~om~~
 lin märkte jönturattus.

Eva Kjellström, Folklirkning, Köpenhamn 1884:81

som det var, beröglade mannen att röra sig
påför var kom fört stark och den före
natt. "Kommand nu dit brännvin till område
frisigt", sa' han det här", sa' pappa. Fyrt
hur historien är min far och tro att den
samt.

X
har inviteras
blad 236

En annan fråga blir om vilket förhållan
som rådde mellan historien om Pottetorp
herr och Steel i dräget. Det är uppenbar
att de historier som berättas om den senare
någon väldigt grund, men att han är en ann
person än Pottetorp herr är lika säkert. Att
en så kalla norrlands den störste Steel ~~och~~ ^{och} den
tycks han ha levat under jämst tillbaka i ti.

Torpet dräget tillhörde eftersommardagen till Steel och
berättaren tyckte ~~och~~ ^{att} denne levde ~~och~~ ^{och} und
med sitt hus. Hjälteviken om Steel ~~dog~~ ^{dog} och
~~det~~ ^{det} rått gammalt tycke, om man än ingalur
beröven gå tillbaka till medeltiden för att fin
en passande kulturställning för den. Tills
mellan Steel och Pottetorp herr var ~~och~~
ni att böta snygga om störke hans ~~hus~~
~~hus~~ ^{dog}! ~~dog~~ ^{dog}! ~~och~~ ^{och} historien om sa
säcken, ~~säcken~~, ~~säcken~~ ^{och} ~~och~~ knutits till de
bägge. Men denne sista historien tycks va
Pottetorp hennes uppgrängliga tillhörigheter
söts ~~söts~~ ^{och} ~~och~~ många ~~och~~ ^{och} allmänt ~~och~~ ^{och} knu
till honom under ditt sen ^{och} binkan berät

Folkungarns fantastiske innehåll. 1797

Sedan de berättelser om "heren" bortom som uppenbart tillhör sagan, återstår att tillne mycket av dateroden som vältigen rikts på heren och hur mycket som har hänt från den starka personen.

"heren" ville åt alldeles en annan om ~~andens~~^{änden} styrken person, än den om försiktigheten tillägges ~~att~~^{an} den anden och att den ursprungligen tillhörde en annan än patetologen here. Det det är nödvändigt att ~~att~~^{det} från hvilken sig ~~de~~^I tiden då dyliken tavlingar var vanliga, hingen de ju mera till hands att personer som saknade på kick längsfinger shall begegne sig av sitt lyft så gott de kan. Och att en person med goda kroppskräfter skall kunna draga ut knokigt vackert finger han hingen naturligtvis inom möjligheeten området om också progress avslitande vad snarast är överdrift, som legat nära till hands. För kuriositets skull kan ^{ja} han meddela en liknande historie om min egen farfar, ~~den~~ skall en gå ha kommit till en gjutgivargård, där en ~~knockigt~~ knokigt finger brukade utmana resande på försiktigheten och därvid slag vad om en konungs brannvin, ~~och~~ ^{och} segrade förtas åt sig. Min farfar vidé ej gärna intagna sig med honom, men han var emellertid slutt i vilja fram!'

Dessutom är det annat drag som andras ~~historien~~ som är värt att ge åtta här och detta historien om är värt att ge åtta här och detta är att ~~det~~ den vanliga förslagen till Karlshamn denne stod en nämlig för Putteborgs hemsö förra Torsdagen, den naturliga handelsplatsen, därav det att tänka en orimlig att låta det i dragen upprepa ifrån fruktorings län personer till Karlshamn efter salt. Det sådant drag tyder uppsehant på att det är fel som hänt historien från Putteborgs hemsö och trätton. Men i så fall är det ^{och det är riktigt att han} hänt ~~att~~ sagostäppen från samma här och ej direkt från fruktoringen om Hans hawksmöror.

(med utvärning)

De berättelser som jag hittills upptäckt är samtliga från trakten, som är mer eller mindre uttagna från herrens hembygd i ~~stora~~ ^{stora} Södermanland, ganska skall sluta med att säga att de är berättelse som mest delats mig av ~~Putteborgs~~ ^{Putteborgs} grannens folkskola, Dr. S. Strandberg vilken i detta Torsdags eftermiddag upplyftingar av en gammal man, som varit personlig bekant med Putteborgs herr. Om min an-

hört att mest tanken är att vi är därför i os-

det har historien finit att det är också att be om mycket mindre i sätta berättelsen i goda minneneller minnenes enligt 1919 frigjörlängan. Den detta är bestyrkande.

En hämnd tåg. Här överensstämmende berättelser om dr. Strandbergs hämnd några detaljer från kommen i Småland berättning utg. av Nya Kyrkoboket. (Allde hämt s 41f.)